

VdB

Pantani

BART VAN
TEGHEM

Een kortverhaal over zanger Guido Belcanto

“De koers is niet vrouwonvriendelijk”

In ‘Bezemwagen’ lees je telkens een eigenzinnig kortverhaal. Deze keer: het fietsleven van de Vlaamse zanger Guido Belcanto. Een rasechte Kempenzoon én wielierliefhedder is hij. Guido’s vader was een goede vriend van ‘Keizer’ Rik Van Looy. Belcanto zelf dweept met Marco Pantani en heeft zijn eigen classic.

› TEKST **JOOST HOUTMAN**
› ILLUSTRATIE **BART VANTIEGHEM**

Mijn ouders hadden een café in Wortel, naast de kerk. Ik ben dan ook heel katholiek opgevoed. Nader tot u mijn God... Maar wat je dan in zo’n café ziet, is vaak allesbehalve katholiek. Of misschien net wel? In Italië zie je dat nu nog altijd, dat duale. Ja, in mij gaat misschien wel een Italiaan schuil. Daarom rij ik steeds met een prachtig roze Girotruitje rond en koos ik Belcanto als artiestennaam. Dat heeft toch wat meer bravoure dan Versmissen, geef nu toe. Belcanto, dat is opera... de grote emoties! Mensen laten lachen, of beter nog, doen huilen, dat is toch het strafste dat er is? *Een zanger moet trachten de pijn te verzachten, van de mensen waarvoor hij optreedt. Zijn eigen zorgen blijven verborgen want de show must go on, ondanks zijn eigen leed!*

Ja, ik was graag coureur geworden. En achteraf gezien zou me dat leven gepast hebben als een lekker, strak zittend wielertuitje. Koers, dat is het echte leven. Volks en gewoon, maar o zo heroïsch. De zoetste overwinningen, de pijnlijkste tegenslagen. Koning en clochard! La comédie humaine! Maar daar dachten ze bij ons thuis dus anders over. Ons ma vond mij de slimste van de jongens en dus moest ik gaan studeren. Bij de jezuiëten dan nog! Dat ze me nodig hadden in het koor en dat ik goed keepte in de schoolploeg heeft me mijn diploma opgeleverd. Ik ben na mijn verplicht verblijf op het Sint-Jozefcollege een heel andere weg ingeslagen dan mijn klasgenoten. Nee, geen dokters- of advocaatstudies voor mij. Gezag is immers niks voor mij. Ik heb trouwens jarenlang zonder platencontract gewerkt.

Ik zing zoals ik mijn coureurs graag heb: het hart op de tong, maar tegelijkertijd heel kwetsbaar. Daarom ook dat ik zo’n grote fan was van *Il Pirata*, Marco Pantani. Die tragiek! Van die andere bijnaam, *Il Elefantino*, gruw ik. Hoe kan je nu iemand met zo’n palmares degraderen tot een stel oren? De mens is vaak een wolf voor de andere. Droevig is deze wereld. Ach, Marco, *tu sei il mio eroe. Quando ti vedo, superciclista, rei dei montagni, c’è proprio tu, Marco. Porto nel mio cuore!* Waar je ook bent, *in bocca al lupo!* Ik ben een individualist. Niet verwonderlijk dus dat ik voor klimmers val. Echte mannen. Eenzaam opboksen tegen de col, het oortje al lang uitgetrokken en als een kettinkje dansend rond de nek. Pantani, dat is een artiest. “Ik rijd geen koers, ik geef een voorstelling”, zei hij ooit. Hij zou zelfs zijn hart hebben weggegeven... Hij wou gewoon graag gezien worden – *Aanbid me dan. Je betekent niets als niemand om je geeft.* – dat herken ik bij mezelf ook. Opgroeien in een café, dat blijft aan een mens plakken. Elke barstoel is mijn troon. Kijk maar naar Martin Heylen.

Mijn eerste echte koersfiets heb ik pas begin jaren ‘90 gekocht. Ik was er meteen stapel op. Er zijn sindsdien niet veel dagen voorbij gegaan dat ik niet ben gaan fietsen. Ik kom op de fiets in een soort parallel universum terecht. De vermoeidheid in mij maakt een soort drug in mijn hersenen vrij waardoor ik heel helder kan denken. En ja, na een tijdje het Vlaamse land rondegpeddeld te hebben, ben ik mezelf en mijn eigen grenzen gaan verkennen in de Alpen en Pyreneeën. Noem een col en ik ben hem al opgefietst! Alleen. Zo wil ik trouwens sterven. Bovenop een col, na een zware klim, zachtjes wegglijden terwijl ik tegen de muur van een kapelletje van het uitzicht geniet... in de stilte der natuur. Mijn aansteker geeft geen vuur meer.

Ik heb al een paar keer op de pechstrook van het leven vertoefd. Zwarte sneeuw, psychiatrie, demonen in het hart... daar wordt een mens eenzaam van. Zo’n reis naar de hel, is geen aanrader. Uit die diepe dalen klimmen is dan ook heerlijk. Op de fiets leer ik mezelf wat te relativeren en als ik kijk naar de koers kan ik mezelf weer verliezen in heldenromantiek. Ja, dat stalen frame heeft een therapeutische invloed op mij. Mensen die fietsen eideloze vervingel noemen, hebben geen aanleg voor verbeelding of romantiek. Ik kan ook zo genieten van de reuzenmaaltijden die ik verzet op zo’n fietsdag. Een boterham met choco, daar geraak je niet ver mee. Havermoutse pap, spaghetti met bruine suiker, bananen, mattentaarten, zoetigheidjes... >

en op het einde van de dag is het allemaal opgebrand. Een menselijke lichaam is iets raars. Dat moet je mij niet vertellen.

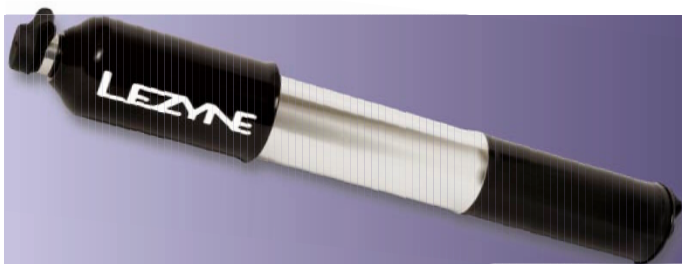
Met enkele goede zielen organiseer ik nu al zo'n 15 jaar lang de Belcanto Classic in Westouter. Zo'n 500 helden-van-één-dag fietsen met mij een wedstrijd van 57 kilometer door het Heuvelland. Onder meer de Sulferberg – wat een naam! – moet bedwongen worden. Heerlijk hoe elk jaar opnieuw de terrassen vollopen en de mensen ons aanmoedigen. Dit jaar won ons aller *Bimbo d'Oro* – God hebbe zijn ziel – Frank VDB. Wat zag hij er die dag mooi uit in zijn wit retropakje. De charme zelve, *Monsieur Sympatico*. Sommige mensen vonden het flauw dat hij per se wou winnen. Had hij zich niet beter even laten zakken om dan een wielertoerist de dag van zijn leven te bezorgen? Ach, jongens, ik was blij voor Frank. Wie vaak verguisd is geweest, moet je koesteren. Dat het godenkind, onze eigen James Dean, zijn laatste overwinning blijkbaar in mijn classic heeft behaald, kan ik moeilijk vatten. Frank, ik koester mijn herinneringen aan jou. Ik herkende veel van jou in mij. Je kan nu genieten van de rust. Het ga je goed, mijn jongen...

Het sierde Frank dat hij aan een 'gewone mensenkoers' wou meedoen. Want dat is het wel, een complexloze maar leuke rit. Er zijn elk jaar veel winnaars. Worden elk jaar opnieuw verkozen of gehuldigd: de grappigste outfit, de vroegste daginschrijver, de mooiste ploeg van het rennersdorp, de mooiste benen, de grootste zweter, de meest sexy renner, de mooiste tandem, de allerlaatste inschrijver, de meest strijdbare vrouw, de grootste pechvogel, de oudste deelnemer... Het is mijn eigenste mini-Ronde. De echte heb ik eens in de volgwagen meegemaakt. Ik mocht op de foto met ondermeer *Pippo Pozzato*. Dat is pas een sexy

rockstar! Nee, de koers is niet vrouwonvriendelijk. Die rit in de volgwagen was fantastisch, hoe makkelijk wagenziek ik ook word. Ik mocht het dit jaar in de Tour trouwens weer eens ondervinden. Renners inhalen, ze opwachten, toejuichen en weer de auto in... kat-en-muis van het zuiverste water. O wat een mooie dag! En dan dat gefriemel van die wagens in de koers. Man, man, dat is ellebogenwerk in het kwadraat. Schitterende waanzin! We zaten zo dicht op de koers dat we zelfs renners hebben zien plassen terwijl ze fietsten! By the way, ik heb zelf ook zo eens moeten plassen "onder druk". Ik zat in de koker tijdens het programma De Pappenheimers en ik moest. Pipi Blues. Ik heb het dan maar snel in een plastic flesje gedaan vlak voor het gordijn naar boven ging. Vrolijk is het leven! Je ziet, als renner zou ik het nog zo slecht niet doen. Salut en de kost.

Wie is Guido Belcanto?

Guido Belcanto (1953) is een bekend Vlaamse zanger. Hij begon zijn carrière als ballroomsinger, straatzanger en variété-artiest. In 1978 stond hij met zijn groep 'Speedy King and his Feetwarmers' in de finale van Humo's Rock Rally. 'Droevig is deze wereld' was in 1989 zijn eerste single. Belcanto toert geregeld met shows als 'Balzaal der gebroken harten' en 'Ik zou mijn hart weggeven'. In 2001 bracht hij in het tv-programma 'Via Vanoudenhoven' een bezoek aan wijlen Marco Pantani. Naast wielertiefhebber is Guido ook trouwe supporter van Royal Antwerp FC. In dit kortverhaal zijn 25 songtitels verwerkt.

LEZYNE

Engineered Design

www.rivosports.nl

SERVICE IS ONS HANDELSMERK

- ✓ De grootste fietsmerken (zowel race als mtb)
- ✓ Uitgebreide keuze onderdelen en accessoires
- ✓ Hersteldienst
- ✓ Meetlabo: jouw fiets op maat
- ✓ Women's corner: aandacht voor de fietsende vrouw
- ✓ Promoties: kijk via www.jowan.be

Openingsuren:

Maandag gesloten; wekdagen 9-12u / 13-19u; Zaterdag 9-12u / 13.30-18u; Zondag 9-12u (steeds checken op website); Gesloten op feestdagen

Jowan Bike Technology • Buissestraat 34 • 9690 Kluisbergen (aan de voet van de Kluisberg) • T 055 38 84 07 • F 055 38 79 47 • M info@jowan.be • www.jowan.be